

достига дори до манерност, ала величието на тия идилии се състои не в формата и стила, а в заложение ценности: влечението на уморените от безцветността на катадневното към нещо бленувано (Приказка); силната екзотична мощ на мечкаря, способна да плени и най-добре отхранена мома като Калина. (Мечкар). Захлас към творчество ѝ забравя личното благо (Слжнчова женидба). Гергйовденска приказка на Ив. Кирилов по стил прилича на Тодоровите идилии, ала ценното в тая повест е заложено в изнесената личност на Калина. Тя третира сюжета на мечкар, ала до като в идилията мечкарят е централна личност, тук в Гергйовденска приказка, Калина с своите купнежи към екзотичното, непостижимото, към онова което само на сян се е мервало, е центар на повеста.

Хубавото и ценното, прочее в това творение, не е стилът, а заложените идеи и проблеми на волното и величавото.

Професор Младенов намира много Еленско от към говора в двамата писатели. Чини ми се, че ако се вникне в говора на околните поселения, ще се убеди професор Младенов, че ако нещо отличава тия двама писатели, то не е говора, а сюжетите. Като четеш идилията на Тодорова или Бащино огнище и Гергйовденска приказка на Кирилова би си помислил човек, че само от Еленско са взети тия сюжети. А то се знае, че сюжета върви с езика си. Тук е грешното схващане. Мотивите в идилията са из Еленско, но тия мотиви са общо народни, бихме рекли, общо човешки. Защото купнежа по воля и младост с лайт мотива на идилията; свидния блен по бащин дом ѝ очарованието от Балкана и поверията по него — канавжта на Бащино огнище и Гергйовденска приказка са близки на всеки бжлгарин. Тия мотиви са легнали в душата на всеки бжлгарин; те са преживявани през поколения и са кръжв от нашата кръжв. Че Тодоров и Кирилов ги поставят в обстановка, гдето са ги преживели — това не е грех. То е достойнство. Защото така поверията и преданията добиват една локалност, която ги прави по свежи и близки. Така че тия мотиви са толкова Еленски, колкото Тревненски или Бело-Черковски. Друг е въпроса ако те бяха възсздадени с жаргон чисто местен. Такова нещо нема. Напротив бихме посочили в творенията на тия еленски писатели думи, които се употребяват в Врачанско, Кюстендилско, Смоковско, та и Загорско.

Личи, че на популяризирането на областната реч се прави едно натякване. А се забравя, че Сръжбските писатели: Лаза-